

lidet bekostelige, men de byder dog nogen større Fordel end Forslaget, bl. a. derved, at der herved skabes noget større Avancementsmuligheder for Tjenestemænd inden for Institutionerne, end Tilfældet vilde blive, hvis Forslaget gennemføres i den foreliggende Skikkelse. Som yderligere Begrundelse kan anføres, at Konsekvensen af, at der er normeret 2 Kontorchefer i hver Institution med hver sit Arbejdsomraade, maa være den, at der ogsaa findes 2 Ekspeditionssekretærer i hver Institution.

De Ændringer, man gør sig til Talsmand for, er herefter — idet man efter Omstændighederne skal undlade at fremsætte Ønske om, at der i Aar normeres en Sekretær i Fabrikdirektoratet — følgende:

1. *Direktoratet for Ulykkesforsikringen*: Forslaget: ingen Sekretær ud over de forhaandenværende. Ændring: 1 Sekretær yderligere.

2. *Direktoratet for Sygekassevesenen*: Forslaget: 1 Fuldmægtig yderligere. Ændring: I Stedet for den foreslaaede Fuldmægtig: 1 Ekspeditionssekretær yderligere.

3. *Invalideforsikringsretten*: Forslaget: 1 Fuldmægtig yderligere. Ændring: I Stedet for den foreslaaede Fuldmægtig: 1 Ekspeditionssekretær yderligere.

Man skal endnu kun anføre: Socialministeriets Forslag havde — uden fuldt ud at opfylde Tjenestemændenes Ønsker — dog i nogen Grad skabt Forventning om, at der nu kunde opnaas væsentlig bedre Normeringsforhold i Institutionerne. Disse Forhaabninger er ikke opfyldt gennem det foreliggende Normeringsforslag, der tværtimod har fremkaldt dyb Skuffelse hos Institutionernes Tjenestemænd. De Bemærkninger, der knyttes til Forslaget, opfatter man imidlertid saaledes, at man i Regeringskredse er klar over, at der maa gennemføres en bedre Normering i Institutionerne. For saa vidt har man med Tilfredshed læst disse Bemærkninger. Man maa dog fremhæve, at der lige siden de store sociale Love i 1921, der alle begyndte med at undernormere Institutionerne, gentagne Gange er taget Henstand paa denne Maade, at der dog formentlig maa være en Grænse for, hvor længe der kan tages Henstand paa dette Omraade, og at man er af den Opfattelse, at Grænsen for at tage saadan Henstand allerede maa siges at være overskredet. Man er indforstaaet med, at der under de givne Forhold ikke kan stilles store Krav, men de Ønsker, vi fremsætter, holder sig da ogsaa inden for Saglighedens og Rimelighedens Grænser, og naar dette er Tilfældet, nærer man den Forventning, at der i en nærmere Fremtid tilvejebringes ordnede og rimelige Normeringsforhold i de sociale Institutioner. Opfyldelsen af dette Ønske er ikke blot af Interesse for de paagældende Tjenestemænd, men det maa siges tillige i høj Grad at være Statens Interesse, at der paa dette Omraade indføres tilfredsstillende Tilstande.

P. F. V.

A. Larsen.

Ekspeditionssekretær.